

หวัง ชีชิง : ผลงานศิลปะย้อนหลัง ๒๕๐๓-๒๕๕๑

A RETROSPECTIVE

Rama IX Art Museum Foundation

1960-2008

Wang C. Ching

Rama IX Art Museum Foundation

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
เสด็จพระราชดำเนินทรงเป็นองค์ประธานในพิธีเปิด
นิทรรศการผลงานจิตรกรรมแนวตะวันออกสมัยใหม่
"Nouveau Orientalisme"
ผลงาน โดย บวร บวรบุญฤทัย (หวัง ชีชิง)
การแสดงผลปกรมย้อนหลัง ๒๕๐๓-๒๕๕๑
วันศุกร์ที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๘.๐๐ น.
ณ ศูนย์การค้าสยามพารากอน

HRH Princess Maha Chakri Sirindhorn
Graciously presides over
the grand opening ceremony of
the painting exhibition
"Nouveau Orientalisme" by Wang C. Ching
A Retrospective 1960-2008 A.D.
on Friday 19 December 2008
at Siam Paragon Shopping Complex

คำนิยม : พณฯ ท่านอาจ จี๋หววน
เอกอัครราชทูตแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย

中华人民共和国驻泰国王国
特命全权大使张九恒阁下 题辞

揮毫泼墨 墨色淋漓
七彩纷呈 如梦如幻
彩笔描摹 多妙多奇
敢教艺术 苑添新枝

题赠王希清回顾展 九恒

王希清回顾展

王希清

หวัง ชีชิง
ศิลปินสมัยย้อนหลัง ๒๕๐๓-๒๕๕๑

WANG C. CHING
A RETROSPECTIVE 1960-2008

ISBN : 978-974-8132-42-6

Rama IX Art Museum Foundation

© 2008 Copyright by Borvorn Borvornboonrutai

© 2551 สงวนลิขสิทธิ์ : บวร บวรบุญฤทัย

ออกแบบ : อาจารย์กิตติ อมรพัฒนกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

九恒题

Special Address : Mr. Zhang Jiuhuan

Ambassador of the People's Republic of China to the Kingdom of Thailand, Mr. Zhang Jiuhuan, Special Address

คำนิยม : อาจารย์ปรเทือง เอ็มเจริญ

หวัง ซีซิง ศิลปินจิตรกรรมชาวตะวันออก เป็นผู้เกิดมาเพื่อสร้างงานศิลปะด้วยธาตุแท้จากจิตวิญญาณภายในของตนเอง เมื่อผ่านการฝึกฝนค้นคว้าบดเคี้ยวจนเกิดภูมิปัญญาสร้างสรรค์ สิ่งปรากฏคืองานศิลปกรรมสร้างสรรค์ หนึ่งในจุดหนึ่งก็คือจิตวิญญาณแห่งฟ้าดินที่ไม่มีวันตาย

แม้ หวัง ซีซิง จะประกอบธุรกิจเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของครอบครัว แต่เขาก็มีจุดยืนในคุณธรรมความดีงามอันเป็นแสงสว่างส่องทางให้ชีวิตครอบครัวประสบความสำเร็จความสุข ปัจจุบัน หวัง ซีซิง มีอายุ ๗๑ ปี ตลอดเวลาของชีวิต ลมหายใจของเขาไม่เคยห่างหายจากการรังสรรค์ศิลปะ เมื่อ หวัง ซีซิง จะจัดแสดงนิทรรศการเดี่ยว จึงเป็นความปิติยินดีของวงการศิลปะในอันที่จะได้มีโอกาสสัมผัสคุณค่าของงานศิลปกรรมที่มีความสด มีเลือดเนื้อและจิตวิญญาณที่โอกาสจรัสแสงธรรม สาระสัจจะในงานศิลปะของหวัง ซีซิง คือลมหายใจที่หอมกลั่นทิพย์ปลอดประโลมใจมวลมนุษย์ และคือดอกไม้ทิพย์ที่อวลกลิ่นขจรขยายทั่วแจ้งจักรวาล

ในฐานะคนทำงานศิลปะที่อยู่ในวัยใกล้กัน ผมจึงขอแสดงความมุทิตาจิตและขออวยพรให้นิทรรศการเดี่ยวของ หวัง ซีซิง จงเป็นความชื่นใจและเป็นแสงสว่างเรืองโรจน์คู่กับสังคมโลกไปชั่วกาลนาน

ด้วยความรักและปรารถนาดี

ปรเทือง เอ็มเจริญ
(ศิลปินแห่งชาติ)

Special Address from Pratuang Emjaroen

Wang C. Ching is an artist of genuine oriental spirit, born to accomplish creative works of art from his inner essence after having gone through long meditative analysis and training. His dot and dash are, in truth, symbolic of the immortal spirit of Mother Earth and the Sky.

Although having been for so long compelled to live in materialistic business world for the sake of his family, his standpoint has never wavered from virtue from which his happy home has always gained communal warmth. Now he is 71, still eager to create works of art, and ready to set up his solo exhibition. All of us who have been his friends in the Art circle, feel happy and proud both for him and for the community that now have the joyful occasion to admire refreshing, creative works of art that Wang C. Ching have accomplished with his very life and faith, hoping that the essence of truth therein shall, like divine flowers, bloom and blow breathes of balmy fragrance all over the Universe for the spiritual health of all Mankind.

As an artist of almost the same age, I beg to offer my congratulation to Wang C. Ching, and hope that his solo exhibition shall shine out as a beneficial guiding light for everyone for ever.

With sincere love,

Pratuang Emjaroen
(National Artist)

หวัง ซีซิง กับ จิตรกรรมภาพทิวทัศน์

ในแวดวงศิลปะของบ้านเรา หวัง ซีซิง ปรากฏนามให้เป็นที่รู้จักมานานแล้ว ด้วยมีผลงานจิตรกรรมเข้าร่วมแสดงในนิทรรศการศิลปะอยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะการเข้าร่วมแสดงงานกับศิลปิน "กลุ่มธรรม" ซึ่งมี ประเทือง เอมเจริญ ศิลปินแห่งชาติเป็นหัวหน้ากลุ่ม

หวัง ซีซิง เกิดที่ประเทศจีน ได้เดินทางเข้ามาประเทศไทยเมื่ออายุ 9 ขวบ และอาศัยอยู่ในประเทศไทยตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน ด้วยเชื้อชาติที่เป็นคนจีน แต่ได้มาปักหลักใช้ชีวิตและมีครอบครัวอยู่ที่เมืองไทย หวัง ซีซิง จึงเป็นศิลปินที่มีจิตวิญญาณผสมผสานระหว่างไทยกับจีนเป็นเนื้อเดียวกัน

โดยธรรมชาติของศิลปินทั่วไป จะชอบเขียนรูปคั้งแต่อยู่ในวัยเด็กและมีความสุขกับการขีดเขียนตามจินตนาการแบบเด็กๆ เมื่อโตขึ้นก็จะเริ่มสนใจมองหาภาพเขียนในงานแสดงศิลปะต่างๆ หวัง ซีซิง ก็เป็นเช่นนั้น เพียงแต่ว่าภาพเขียนที่สนใจและรับสัมผัสได้ค้เป็นภาพเขียนโบราณของจีนที่มาจัดแสดงในห้างสรรพสินค้าแถวเยาวราช แหล่งเรียนรู้ของ หวัง ซีซิง จึงอยู่ในห้องแสดงภาพเขียน ศึกษาค้นคว้าและทำความเข้าใจด้วยตนเอง ระยะเวลาต่อมาจึงได้รู้จักกับศิลปินไทยหลายคนและได้รับคำแนะนำถ่ายทอดความรู้ทางศิลปะให้กว้างขวางออกไป แหล่งความรู้ที่สำคัญอีกทางหนึ่งก็คือหนังสือศิลปะที่นำเข้ามาจากสหรัฐอเมริกา จีน และได้หวั่นซึ่งหาซื้อได้จากร้านหนังสือหน้าโรงแรมโอเรียนเต็ล ร้านหนังสือแถวเยาวราช และแผงหนังสือที่สนามหลวง

ด้วยเลือดเนื้อของความเป็นจีน และด้วยคามยิ่งใหญ่ของจิตรกรรมจีนโบราณ หวัง ซีซิง จึงหลงใหลและศรัทธาในจิตรกรรมจีนอย่างลึกซึ้ง แต่จากการที่ได้ศึกษาศิลปะตะวันตกโดยผ่านทางหนังสือ ทำให้เกิดความนิยมชมชอบในงานจิตรกรรมของ Jackson Pollock จนถึงขั้นทดลองปฏิบัติตามกรรมวิธีสร้างงานของศิลปินคนสำคัญของโลก นอกจากนั้นก็ยังได้แนวทางสร้างสรรค์แบบตะวันตกที่หลากหลายออกไป จนอาจกล่าวได้ว่างานจิตรกรรมของ หวัง ซีซิง คือการผสมผสานระหว่างศิลปะจีนกับศิลปะตะวันตก เกิดเป็นงานศิลปะร่วมสมัย ซึ่งมีแนวทางเฉพาะของตนเองที่น่าสนใจ

จิตรกรรมภาพทิวทัศน์ของจีนโบราณ อันประกอบด้วยภูเขา ต้นไม้ น้ำตก สายน้ำ และก้อนหิน รวมทั้งเมฆหมอกและท้องฟ้ากว้างไกล ทั้งหมดได้รวมตัวประสานกลมกลืนเป็นเอกภาพของความงามที่บริสุทธิ์ ซึ่งศิลปินจีนได้สะท้อนความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติให้ชาวโลกได้เห็น และด้วยภาพทิวทัศน์อันยิ่งใหญ่ของจีนนี้เอง ที่มีอิทธิพลครอบคลุมตลอดชีวิตการทำงานศิลปะของ หวัง ซีซิง ถึงแม้ว่าศิลปินจะได้รับอิทธิพลจากศิลปะตะวันตกมาผสมผสานด้วยก็ตาม

เริ่มจากปี 1969-73 จิตรกรรมของ หวัง ซีซิง เป็นภาพทิวทัศน์แนวนามธรรม (Painting 4-2, 1971) การประสานกลมกลืนของสีอย่างนุ่มนวล ทำให้นึกถึงการปาดป้ายพู่กันจีนกับหมึกที่ฉ่ำน้ำ เกิดการแผ่กระจายของสีบนกระดาษที่เปียกชื้น เพียงแค่ หวัง ซีซิง ทำให้เกิดผลเช่นเดียวกันด้วยสีน้ำมันบนผ้าใบและลดการมองเห็นที่เป็นจริงของภาพทิวทัศน์แบบจีนโบราณ แปรเปลี่ยนให้เป็นนามธรรม โดยสามารถให้ความรู้สึกถึงภาพทิวทัศน์อันประกอบด้วยภูเขา ผืนน้ำ และแผ่นฟ้า

จาก ปี 1975 ศิลปินเริ่มสนใจสร้างงานศิลปะแนวนามธรรมเรขาคณิต (Geometric Abstraction) จากนั้นก็ดึงแนวทางที่สนใจใหม่นี้เข้าสู่ภาพทิวทัศน์ โดยคัดทอนรายละเอียดภาพภูเขาและสายน้ำเข้าสู่ความเรียบง่ายถึงนามธรรม (Indigo Water and Green Mountain 1980) ให้ผลของความรู้สึกทั้งความแบบประหลาดชวนฝัน โดยเฉพาะโครงสีน้ำเงิน-เขียวอันดูเหมือนศิลปินจะมีความเชี่ยวชาญในการใช้สร้างงานจิตรกรรมอย่างได้ผล และงานในลักษณะนี้ก็ได้สร้างสรรค์ต่อมาจนถึงปี 1982

ผลงานชุด "เสรีภาพธรรมชาติ" ในปี 1992 จนถึงผลงานชุดต่อมาในปี 1994 เป็นภาพทิวทัศน์แบบนามธรรมอิสระ (Free Abstraction) เห็นได้ถึงความเจิดจ้าของศิลปินหลังจากผ่านประสบการณ์สร้างสรรค์มานานกว่า 30 ปี แต่ความดื่มด่ำในความงดงามของธรรมชาติก็ยังไม่จางหาย ดูเหมือนศิลปินจะมุ่งเข้าสู่การค้นหาความหมายที่แท้จริงของธรรมชาติอย่างจริงจังยิ่งขึ้น ร่องรอยของที่แปรสลับในงานชุดนี้คือลายร้าวรอยของภูเขา ขณะเดียวกันก็ให้ผลของที่แปรสลับกับศิลปะ

การเขียนอักษรจีน (Calligraphy) ซึ่ง หวัง ซี้ชิง มีความหลงใหลและเพียรพยายามศึกษามาตลอดควบคู่กับการสร้างงานจิตรกรรม โดยผลงานหลายชิ้นในปี 1974 - 75 ศิลปินได้นำอักษรจีนไปปรากฏไว้ในงานจิตรกรรมด้วย แต่ผลงานในปี 1992 ศิลปะการเขียนอักษรจีน ซึ่งอยู่ในจิตวิญญาณของศิลปินได้ถ่ายทอดสู่งานจิตรกรรมอย่างลุ่มลึกและกลมกลืน

ในปี 1995 ผลงานชุด "จิตวิญญาณแห่งความเป็นอิสระ" เผยให้เห็นความเป็นตัวตนที่แท้จริงของศิลปิน กล่าวคือถึงแม้การแสดงออกในภาพเขียนจะปรากฏให้เห็นเป็นแบบนามธรรม แต่เนื้อหาที่แท้จริงของงานก็ยังคงเป็นภาพทิวทัศน์ จังหวะของการใช้สี น้ำหนัก และที่แปร่ง ประสานสัมพันธ์เป็นเอกภาพด้วยประสบการณ์และความภาคภูมิใจของศิลปินที่ทำงานศิลปะมายาวนาน ผลงานในปีต่อมาจนถึงปัจจุบัน ศิลปินก็ยังคงเดินทางอยู่ในแนวจิตรกรรมภาพทิวทัศน์ที่ได้เลือกแล้ว งานแต่ละชุดหรือแต่ละช่วงเวลาอาจจะมีแตกต่างกันในวิถีของการสร้างสรรค์ แต่อยู่บนเส้นทางเดินระหว่างนาม

ธรรมกับรูปธรรม ตัวอย่างเช่น งานชุด "เซ่งกรี่ล่า" บางภาพเขียนแบบนามธรรมแท้ๆ แต่บางภาพเห็นเป็นรูปธรรมของภูเขาและธารน้ำค่อนข้างแน่ชัด

50 ปี ของการทำงานศิลปะ หวัง ซี้ชิง ได้พิสูจน์แล้วถึงความเป็นศิลปินที่แท้จริง และมีความแน่วแน่กับแนวเรื่อง (Theme) ของภาพทิวทัศน์ โดยไม่หวั่นไหวไปตามกระแสของงานศิลปะที่ชี้นำไปในทิศทางใด ยิ่งไปกว่านั้น ประสบการณ์จริงของศิลปินที่ได้สัมผัสกับความงดงามบริสุทธิ์ของธรรมชาติ ในการเดินทางท่องเที่ยว โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติอันแสนมหัศจรรย์ของจีน ภูเขา น้ำตก และสายน้ำ จึงยังคงเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดพลังสร้างสรรค์ของศิลปินไปอีกรุ่น

ศาสตราจารย์เกียรติศักดิ์ ชานนารอด
(ศิลปินแห่งชาติ)

Wang C. Ching and Landscape Painting

Rama IX Art Museum Foundation

Among the members of the local art community, Wang C. Ching is a name that has been recognized for many years. His paintings have featured in numerous exhibitions. He is perhaps best-known as a member of the "Dharma Group", led by national artist Pratuang Emjaroen.

Wang C. Ching was born in China. At the age of 9, he came to Thailand, where he has lived ever since. Although Wang has Chinese origin, he has settled and raised his family in Thailand. This has made Wang an artist whose soul is a harmonious blending of Chinese and Thai sensibilities.

Like most artists, Wang developed an early interest in drawing and painting. As a child, he enjoyed drawing pictures of things from his imagination. Eventually, he would go to art exhibitions to look at others' pictures. In his case,

the first paintings that inspired him were classical Chinese paintings brought from the mainland and put on display in a department store in Yaowaraj, Bangkok's Chinatown. This was Wang's first classroom where he began to learn about art by himself. Later on, he became familiar with Thai artists, who would advise him on how better to express himself through the language of art. Other important sources of knowledge were the art books and magazines imported from the U.S., China and Taiwan that could be found in the bookshops near the Oriental Hotel and in Yaowaraj, and at the bookstalls around Sanam Luang, the royal parade grounds in front of the Grand Palace.

Perhaps because of his Chinese heritage and of the greatness of ancient Chinese paintings, Wang C. Ching developed a profound fascination with and

appreciation for Chinese paintings. But through his exposure to books on Western art, he took an equal interest in the works of Jackson Pollock, one of the seminal figures in modern art. He even went so far as to imitate the American artist's style and techniques. Western art also gave him a sense of the diverse possibilities available to him as an artist. These influences have combined to make Wang a contemporary artist with an interesting style all his own.

Ancient Chinese landscape painting with its depiction of mountains, trees, waterfalls, streams, stones, clouds and open expanse of sky has come to harmonize, representing a distinct and idealized conception of beauty. It is a medium through which Chinese painters conveyed the magnificence of nature, and it is this medium which has exercised a life-long influence over the work of Wang C. Ching. Despite certain Western elements, it is the Chinese tradition of landscape painting which dominates.

Between 1969 and 1973, Wang's landscape paintings were abstract (Painting 4-2, 1971). The subtle gradations of color call to mind the supple texture of an old Chinese ink-wash painting on damp paper, but in Wang's case, he achieves the same effect with oil paint on canvas. While Wang's work is more abstract, less representational than traditional Chinese painting, it still manages to convey the same feelings associated with landscape paintings of mountains, water and sky.

Beginning in 1975, Wang began to apply the concepts of geometric abstraction to landscape painting. In works such as Indigo Water and Green Mountain (1980), images of mountains and streams are further abstracted, resulting in canvases with a kind of strange, dream-like beauty. Particularly striking is his use of blues and greens. In these works, Wang demonstrates a mastery of his medium that he continued to exploit until 1982.

In the series entitled "Natural Liberty" from 1992 and in a succeeding series from 1994, Wang displayed works of free abstraction. These paintings attest to the skills of an artist with more than 30 years' experience behind him. Even here, the paintings convey nature's beauty in a way that is

profoundly moving. It is as if the painter has made further progress in questing the true meaning of nature. The strokes of dark color suggest the outline of mountains, while at the same time, they are reminiscent of Chinese calligraphy, another of Wang's lifelong passions. In fact, many of the paintings Wang completed in the period from 1974-1975 contain Chinese characters. But in the later works from 1992, the art of calligraphy is only hinted at through the painting techniques the artist has employed.

In 1995, Wang discovered his own individual identity in the series entitled "Spirit of Freedom". Although the works are abstract, they are in actuality landscape paintings. The rhythmic use of color, the weight, and the brushstrokes are combined in a unique way by an artist's lifelong experience and commitment in works of art. In his more recent works, Wang has continued to explore the possibilities of landscape painting, his chosen subject matter. While there may be some variation in technique or composition from one painting or one series of paintings to the next, they continue to walk a path that cleaves between abstract and representational art. For example, in the series "Shangri-La", some of the paintings are clearly abstract, while others are almost certainly depictions of mountains and streams.

Over the course of a career spanning more than 50 years, Wang C. Ching has proved himself to be a genuine artist. He has not been swayed by current fashions but has persevered in exploring in great depth his chosen theme — landscapes. Through his experiences as an artist and as a traveler to some of the great natural sights of China — its mountains, waterfalls, and rivers — he has gained an insight into the true beauty of nature. This is a source of inspiration that should continue to nourish the artist for many years to come.

Professor Kietfissak Chanonnart
(National Artist)

วิถีศิลปะของหวัง ชีชิง

ข้าพเจ้าเกิดในปี ค.ศ. 1937 ณ มณฑลกว่างตงจีซีเซียน ทางตอนใต้ของประเทศไทย เมื่อวัยเด็กได้เข้าเรียนที่โรงเรียนในหมู่บ้าน จนกระทั่งอายุ 9 ขวบ ได้เดินทางมาประเทศไทยพร้อมกับคุณแม่ ความทรงจำในวัยเด็กก็คือ ข้าพเจ้าเป็นคนชอบขีดๆ เขียนๆ และรู้สึกมีความสุขมากถ้าได้วาดรูปตามที่ตนเองต้องการ ในยุคนั้นมีศิลปินชาวจีนเดินทางมาแสดงนิทรรศการภาพเขียนและอักษรจีน (คัดลายมือ) เป็นครั้งคราว ศิลปินบางท่านได้สาธิตการวาดภาพและเขียนอักษรจีนให้ผู้เข้าชมงานดู ข้าพเจ้ารู้สึกทึ่งในความสามารถของศิลปินเหล่านั้นมาก เพราะใช้เวลาเพียงครู่เดียวก็สามารถวาดภาพเสร็จ เช่น รูปไผ่ เป็นต้น ถ้าเป็นการเขียนลายเส้นรูปคน ภาพจะดูมีชีวิตชีวาเหมือนจริงมาก มีความแม่นยำและนุ่มนวล ซึ่งแสดงถึงความชำนาญและความมั่นใจ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกทึ่งในความสามารถ กล่าวได้ว่าข้าพเจ้าถูกดึงดูดใจให้ตกอยู่ในภวังค์ ไม่รับรู้ความเป็นไปของสิ่งรอบข้างชั่วขณะเลยทีเดียว

ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เทคนิคการวาดภาพและทักษะการใช้พู่กันจีนจากศิลปินตามงานแสดงภาพเขียนพอสมควรโดยการเก็บเล็กผสมน้อย ในยุคนั้นมีการนำภาพเขียนโบราณของจีนมาแสดงในประเทศไทย โดยจัดที่ห้างสรรพสินค้าแถวเยาวราช ภาพเขียนที่นำมาแสดงมีอายุเก่าแก่หลายร้อยปีและมีขนาดใหญ่มาก บางภาพยาวหลายเมตร แต่เนื่องจากข้าพเจ้าอายุยังน้อยและขาดประสบการณ์ จึงไม่สามารถแยกแยะได้ว่าแต่ละภาพมีจุดดีและจุดด้อยอย่างไร

แม้ว่าข้าพเจ้าต้องการที่จะหาประสบการณ์ให้มากที่สุด สิ่งที่ทำได้ในวัยนี้ คือ การสะสมสุจิบัตรที่แจกในงานแสดงภาพเขียนต่างๆ และการซื้อหนังสือเล่มเล็กๆ ที่เกี่ยวกับภาพเขียนและอักษรจีนมาศึกษาเอง โดยเป็นการเขียนตามแบบ แต่เนื่องจากข้าพเจ้าศึกษาโดยลำพังและปราศจากคนชี้แนะ การวาดภาพจึงเป็นการลองผิดลองถูก เปรียบเสมือนความหาสิ่งของในความมืด เมื่อระยะเวลาหนึ่งผ่านไป แม้ว่าผลงานของข้าพเจ้าจะได้รับคำชมเชยจากครูอาจารย์ และเพื่อนนักเรียนบ้าง แต่ข้าพเจ้าก็รู้ว่าผลงานเหล่านั้นยังไม่ดีพอ อย่างไรก็ตามจากผลงานสร้างสรรค์ในวัยเด็ก ข้าพเจ้าก็ได้รับกำลังใจจากคนรอบข้าง ทำให้มีความเพียรพยายามต่อไป

จุดหักเหที่สำคัญในชีวิตข้าพเจ้าเริ่มต้นขึ้นเมื่อ 50 กว่าปีก่อน เมื่อข้าพเจ้าได้เข้าทำงานในบริษัทโฆษณาแห่งหนึ่งซึ่งเป็นบริษัทโฆษณาที่มีชื่อเสียงในยุคนั้น การทำงานที่นี่ ทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสหัดเขียนภาพสีน้ำมันและยังเป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กับตนเองด้วย เพราะข้าพเจ้าได้รู้จักรุ่นพี่ที่มีความสามารถ ซึ่งตอนนี้หลายท่านก็มีชื่อเสียงในวงการศิลปะ บางท่านเป็นอาจารย์สอนศิลปะตามสถาบันการศึกษา และบางท่านได้รับการยกย่องเป็นศิลปินแห่งชาติ

เนื่องจากบริษัทที่ข้าพเจ้าทำงานตั้งอยู่ในซอยตรงข้ามไปรษณีย์กลาง เมื่อถึงเวลาเลิกงาน ข้าพเจ้าก็มักชวนเพื่อนๆ ที่ชอบพอกันไปร้านหนังสือหรือห้างร้านที่ขายแมกกาซีน ซึ่งตั้งอยู่บริเวณหน้าโรงแรมโอเรียนเต็ล แมกกาซีนส่วนใหญ่เป็นเล่มใหม่ๆ จากประเทศสหรัฐอเมริกา ถ้าเป็นหนังสือหรือแมกกาซีนที่มีรูปภาพเหมือนจริงหรือรูปภาพที่วาดแบบสมัยใหม่ที่มีสีสันซึ่งข้าพเจ้าชอบเป็นพิเศษ ก็จะซื้อกลับมาเป็นตัวอย่างเพื่อฝึกฝนและศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

สำหรับแหล่งหนังสืออื่นที่มักจะมีหนังสือดีๆ โดยเฉพาะหนังสือภาพเขียนแบบจีนเพื่อนำมาฝึกหัดนั้นก็คือ สนามหลวงและเยาวราช ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นหนังสือที่มาจากประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ ฮองกง และไต้หวัน หนึ่งในนั้นก็มีแมกกาซีนศิลปะจีนรายเดือนจากพิพิธภัณฑ์กู่กงที่ไทเป (The National Palace Museum Monthly of Chinese Art) ซึ่งภายหลังข้าพเจ้าได้สมัครเป็นสมาชิกติดต่อกันนานสิบกว่าปี แมกกาซีนนี้มีคุณค่ามาก ภายในเล่มจะมีการวิเคราะห์หลายแง่มุมเกี่ยวกับภาพเขียนจีน อักษรจีน และวัตถุโบราณต่างๆ ข้าพเจ้าจะเปิดอ่านเสมอเมื่อมีเวลาว่างเพื่อศึกษาเพิ่มเติม

ในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ข้าพเจ้าฝึกฝนโดยการวาดเลียนแบบภาพจากหนังสือหรือแมกกาซีนต่างๆ ซึ่งถ่ายมาจากภาพวาดในพิพิธภัณฑ์อีกทอดหนึ่ง โดยส่วนมากข้าพเจ้าจะวาดเลียนแบบภาพเขียนเหมือนจริง

The Path of the Artist Wang C. Ching

I was born in Guangdong province in southern China in 1937. I attended the village school until I was 9 when my mother and I emigrated to Thailand. What I remember best about my childhood is how much I loved to draw. It was an activity that made me very happy. Back in those days, Chinese artists would occasionally come to Thailand to display their paintings and calligraphy. Some of them would give live demonstrations of their painting techniques, and it always seemed to me that they were incredibly talented. In no time and with a few of brushstrokes, they would finish a picture of a stand of bamboo, for instance. Their portraits were also extremely lifelike. The ease and delicacy with which they painted were proof of their mastery and confidence. I was amazed by their skill. You could even say that I was completely entranced. The rest of the world just fell away when I watched those artists at work.

I learned quite a lot about Chinese painting and calligraphy from the artists whose works I went to see. I remember there was a time when some ancient Chinese paintings were brought to Thailand and put on display at a department store in Yaowaraj. The paintings were several hundred years old and some of them were several meters in length. But because I was still a boy, I had no way of judging what was good and what was not so good about any of the paintings.

Despite my aspiration for more experience, all I could do back then was collect leaflets/programs from exhibitions I attended and buy little books on Chinese art and calligraphy that I devoured on my own by imitation. But because I was alone, without anyone to guide me, I learned very much by trial and error. I was like a person groping for something in a pitch-black room. Eventually, teachers and friends began to compliment me on my artistic abilities, but I knew in my heart that I still had a very long way to go. But thanks to the encouragement of the people around me, I found the motivation to go on learning and improving my skills.

A major turning point in my life occurred more than 50 years ago, when I went to work for a well-known advertising agency. The job gave me an opportunity to practice my own oil painting skills and allowed me to work with colleagues. At present, some of them are famous artists, some of them are art instructors, and one of them is honored as a national artist.

Since the company had its office in a small lane opposite to the Central Post Office near the Oriental Hotel, an area where there were several bookstores and newsstands, after work, I would invite some of my colleagues to go and browse the new magazines. Most of them were American publications. I bought the ones that had prints of traditional paintings or bold, bright modern works so that I could take them home and study them.

Sanam Luang and Yaowaraj were also good sources of art books with pictures of works I would practice at home. It was especially easy to find books about Chinese paintings. Many of them came from mainland China, Taiwan, and Hong Kong. I was especially fond of the magazine published by the National Palace Museum in Taipei. Later, I was a regular subscriber for over a decade. It was filled with fascinating articles that examined Chinese painting, calligraphy and antiquities from different perspectives. I looked forward to reading it whenever I had a few free minutes.

In teaching myself to paint, I would copy the paintings I saw in the books or magazines I bought. I was practicing the pictures of paintings taking from museums overseas. Most of the pictures I copied were

ผลงานปี ค.ศ. 1958

ผลงานปี ค.ศ. 1959

นอกจากนั้น ข้าพเจ้าก็มีความสนใจในแบบภาพเขียนสมัยใหม่บ้าง เช่น ภาพวาดแบบสมัยใหม่ของศิลปิน Jackson Pollock¹ ซึ่งมีแนวการวาดเป็นแบบสเปกตรัม ใหญ่ๆ ข้าพเจ้าได้ทดลองโดยการนำสีน้ำมันผสมกับน้ำมันงา ซึ่งนำเข้ามาจากประเทศจีน ทำให้สีที่ผสมได้มีคุณสมบัติเหนียวขึ้น ดังนั้น เมื่อข้าพเจ้านำมาหยดเพื่อให้เป็นรูปภาพที่มีสีต่างๆ ก็จะได้เส้นสีที่เป็นเส้นเล็กๆ ค่อนข้างถี่และมีความสวยงาม

อย่างไรก็ตามอุปสรรคอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าพบในระหว่างการศึกษาด้วยตนเองก็คือความรู้ทางด้านภาษาจีน แม้ว่าข้าพเจ้าจะสามารถดูภาพต่างๆ ได้ แต่ก็ยังขาดความรู้ความเข้าใจอีกมาก ซึ่งต้องอาศัยการอ่านเนื้อเรื่องที่มีค่านั่งสือประกอบกัน ข้าพเจ้าจึงได้เข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนสหคุณพิทยาสรรค์ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางด้านภาษาจีน และเมื่อมีความรู้ทางด้านภาษามากขึ้น ข้าพเจ้าจึงพยายามค้นคว้าและฝึกฝนทั้งในแนวทางของจีนซึ่งเป็นแบบตะวันออก² และแนวทางสมัยใหม่ซึ่งเป็นแบบตะวันตก³

หลังจากข้าพเจ้าเรียนและอ่านหนังสือจีน รวมทั้งศึกษาภาพวาดเป็นเวลาหลายปีจึงตระหนักว่า การเขียนแบบผู้อื่นไปเรื่อยๆ นั้น ไม่สามารถทำให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จได้ เพราะไม่มีวันที่จะเข้าใจตนเองหรือแม้กระทั่งเข้าใจจุดคิดและจุดด้อยของตนเอง ซึ่งในที่สุดจะทำให้ข้าพเจ้าลืมนำตัวเองไปว่ายังมีตัวตนอยู่ ดังนั้น จึงได้ริเริ่มแนวทางของตนเองขึ้นในช่วงแรกๆ ต้องประสบความยากลำบากมาก ปัญหาที่เผชิญเป็นลำดับแรกคือการสื่อสารความคิดของข้าพเจ้าออกมาเป็นภาษาศิลปะ เพราะเมื่อข้าพเจ้าเริ่มปลดปล่อยความคิดให้หลุดพ้นจากพันธนาการของจิตใจ ความคิดเหล่านั้นก็วิ่งพล่านอยู่ในสมอง การจับความคิดเหล่านั้นให้มาปรากฏอยู่บนผืนผ้าใบไม่ใช่เรื่องง่าย ข้าพเจ้ารู้สึกว้าเหว่ภาษาศิลปะที่จะนำมาใช้เป็นสื่อแทนยังมีน้อย เทคนิคการสื่อสารทำได้ลำบากและคิดขัด เนื่องจากความคิดยังไม่สมบูรณ์ และการฝึกฝนที่ไม่เพียงพอ บางครั้งข้าพเจ้านั่งอยู่หน้าผืนผ้าใบเป็นเวลาหลายชั่วโมงก็ยังไม่สามารถจรดปลายพู่กันลงไปได้ นี่เป็นเพราะว่ามือและใจไม่ประสานกันนั่นเอง

1 Jackson Pollock นั้นเป็นศิลปินผู้บุกเบิกศิลปะสมัยใหม่ผู้หนึ่ง เทคนิคของเขาเป็นการหยดและสาดสีซึ่งคล้ายคลึงการวาดภาพหรือการเขียนอักษรแบบจีนที่ใช้พู่กัน การใช้เทคนิคนี้โดยไม่มีจุดเริ่มต้น สถานที่ และอุปกรณ์ ทำให้เขาสามารถสร้างผลงานได้หลากหลาย และเป็นต้นแบบที่ทรงอิทธิพลสูงต่อศิลปินรุ่นหลัง เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นศิลปินที่กล้าหาญและมีความสามารถคนหนึ่งของโลก ตัวอย่างแนวคิดสมัยใหม่ของ Jackson Pollock เช่น การเน้นภาพทั้งหมดให้มีความสำคัญเท่ากัน (แทนการเน้นเฉพาะจุด) การวาดรูปด้วยการหยดและสาดสี (แทนการวาดและเขียน) การใช้วัสดุต่างๆ เช่น ทราย ไม้ ในการวาด (แทนการใช้พู่กัน) การตั้งผ้าใบบนพื้น (แทนการขึงผ้าใบบนกรอบ) การผสมทราย เศษแก้ว และวัสดุต่างๆ ในสี (แทนการใช้สีอย่างเดียว) การตัดและเล็มผ้าใบให้เหมาะกับรูปที่วาดเสร็จแล้ว (แทนการวาดรูปให้เต็มผืนผ้าใบที่ขึงเรียบร้อยแล้ว) เป็นต้น

2 การสร้างสรรค์งานศิลปะของจิตรกร กวี และนักปรัชญาจีนมุ่งเน้นความกลมกลืนในสังขาร มุ่งเปิดเผยความงามตามธรรมชาติ เน้นอันสละสลวยกลมกลืนตามธรรมชาติ และจักรวาล จุดหมายปลายทางของศิลปินจีนคือศิลปะตะวันออกของจีน คือการสร้างสรรคความงามแบบจีนที่กลมกลืน

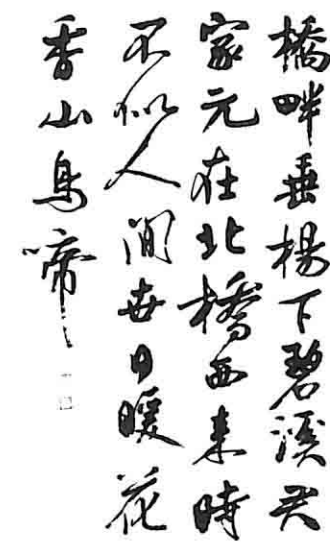
3 การสร้างสรรค์งานศิลปะของศิลปินตะวันตกมุ่งเน้นการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ศิลปินมีความคิดริเริ่มด้วยตนเอง และกล้าที่จะใช้วัสดุ เทคนิค และวิธีการใหม่ๆ เพื่อให้เกิดความแปลกใหม่ให้กับผลงานศิลปะของตน โดยที่เรียกว่า ศิลปะสมัยใหม่

ผลงานปี ค.ศ. 1978

ผลงานปี ค.ศ. 1965

ผลงานปี ค.ศ. 1987

Rama IX Art Museum Foundation

After several years of studying Chinese and practicing painting, I came to realize that imitating other artists' work would not lead me to any meaningful kind of success. I would never understand who I was or what my own strengths and weaknesses as a painter were. Eventually, I would even forget that I had my own identity. That was when I decided to strike out on my own path. At first, it was extremely hard. The first major difficulty I faced was expressing my ideas in an artistic idiom. As soon as I set my thoughts free from the prison of my mind, they went racing like crazy around my brain. How to get control of them and put them down on the canvas was a real puzzle. I still had limited proficiency in the language of art, and my technique did not flow. That was because my thoughts were not fully formed and my preparation was still inadequate. Sometimes I would sit in front of the blank canvas for hours without making a single brushstroke. My head and my hand absolutely refused to work together.

1 Jackson Pollock was one of the pioneers of 20th century modern art. His use of such painting techniques as dripping and spattering resembled the techniques employed in Chinese ink painting or calligraphy. By freeing painting from restrictions of time, place, and materials, Pollock was able to create a tremendously diverse body of work and had a great influence on later artists. He is widely recognized as one of the bravest and most innovative figures in 20th century art. Among some of his revolutionary concepts were the rejection of a traditional focal point and an equal emphasis on all parts of the canvas, the use of dripping and spattering rather than traditional drawing and painting, and a preference for such objects as knives and sticks instead of traditional paintbrushes. Pollock also stretched his canvases out on the floor rather than over a conventional frame, added sand, shards of glass, and other materials to his paints, and cut his canvases to fit his finished paintings rather than fill a pre-cut canvas with paint.

2 The creative works of Chinese painters, poets and philosophers seek to penetrate the nature of truth. They attempt to reveal beauty through the subtle spirit of nature and the universe. The ultimate goal of traditional Chinese artists is to achieve a kind of freedom through the creation of beauty.

3 The emphasis in Western art is on originality. The artist is always in search of something new, and in course of this search he/she feels free to experiment with new materials and new techniques. This has resulted in the diversity of forms that characterize contemporary art.

representational and realistic, but I also made an occasional copy of works of modern art, like the paintings of Jackson Pollock¹. Pollock is renowned for his drip and spatter paintings, so I tried mixing my oil paints with a kind of Chinese oil called tong euw, which thickened the paint. This allowed me to drip the paint in small adjacent lines of different colors and achieve a beautiful effect.

One of the problems I faced, though, in studying Chinese art on my own was my limited proficiency in the Chinese language. Even though I could look at the various works, there were still so many things I did not understand. I could not read the Chinese language content that appeared in the book and told a story. Eventually, I decided to enroll in Chinese night classes at Sahakhun Pitaya School. Once I had improved my Chinese language skills, I tried to read up and practice on Eastern traditional Chinese art² as well as on Western modern art³.

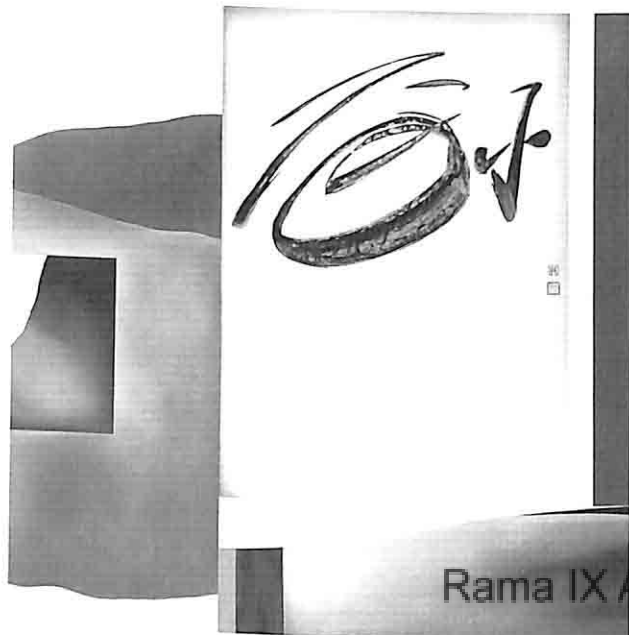
ข้าพเจ้าจึงได้เริ่มหันมาพิจารณาสิ่งต่างๆ ในธรรมชาติ เช่น ท้องฟ้า เมฆหมอก ลำธาร น้ำตก ต้นไม้ใบหญ้าต่างๆ โดยเป็นการพิจารณาด้วยใจและด้วยความรู้สึก สิ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึกได้คือความเจริญงอกงามที่แผ่ไปเรื่อยๆ มีชีวิตชีวา มีความสวยงามซับซ้อน มีความเยียบสงบ อีกทั้งมีความกว้างใหญ่ไพศาล มีความลึกและมีมิติ คุณแล้วรู้สึกปลอดโปร่ง สุขใจ สามารถเก็บไว้ในใจเราได้ตลอด บางครั้งข้าพเจ้าเพียงแค่นั่งดูเมฆหมอกที่ลอยล่องไปตามลมก็ชื่นอกชื่นใจแล้ว

เมื่อย้อนกลับมาดูภาพเขียนจีนโดยเฉพาะภาพเขียนโบราณตามประเพณี แล้วนำมาเปรียบเทียบกับธรรมชาติ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าภาพเขียนเหล่านั้นเป็นนามธรรมมาก ณ เวลานั้น ข้าพเจ้าเปรียบเสมือนได้เข้าสู่ห้วงทรัพย์ที่ไม่ม้วนใช้หมดสิ้น เนื่องจากภาพเขียนจีนรวมถึงการเขียนอักษรจีนมีให้ชมและให้ศึกษามากมายเหลือเกิน มีความสมบูรณ์ล้ำเลิศมาก เพราะภาพเขียนเหล่านั้นเป็นผลงานของศิลปินเอกของจีนในยุคต่างๆ ตั้งแต่โบราณกาลนับเป็นเวลาหลายพันปี ถือได้ว่าเป็นศิลปะที่ยิ่งใหญ่อีกแขนงหนึ่งของโลก⁴

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าภาพเขียนจีนเหล่านั้นซิดเขียนได้อย่างอิสระ มีพลัง มีความซับซ้อน มีความตื่นเต้น สนุกสนาน น้ำหนักที่ใช้อย่างพอดี พอเหมาะพอเจาะ บรรยากาศภายในภาพมีการเปลี่ยนแปลง หลากๆ ภาพที่ข้าพเจ้าชมแล้ว รู้สึกราวกับว่าไม่ใช่มนุษย์ปุถุชนวาดขึ้น แต่เป็นพระเจ้าสร้างขึ้น การจัดภาพและการจัดแสงทำได้พอเหมาะพอดี บางภาพเหมือนเป็นการหยุดเวลาไว้ แสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณและเลือดเนื้อของศิลปินซึ่งตกทอดมาถึงเรา สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ชาวตะวันตกอยากเรียนรู้และให้การยกย่อง

ดังนั้น ในช่วงครึ่งแรกของชีวิตการทำงานศิลปะ ข้าพเจ้าใช้รูปแบบศิลปะและความรู้สึกแบบปรัชญาจีนนำมาผสมผสานกับแนวนามธรรมของศิลปะสมัยใหม่ของชาวตะวันตก หลังจากการคิดค้นและบ่มความนึกคิดในที่สุดตกผลึกออกมาเป็นแนวของตนเองแล้ว เอกลักษณ์ของข้าพเจ้าคือการใช้สีที่สดชื่น เย็น และสายซึ่งมาวาดภาพเพื่อแสดงออกถึงธรรมชาติ เช่น ท้องฟ้า อากาศ ภูเขา น้ำ และสายธาร เป็นต้น บรรยากาศภายในภาพแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกแบบปรัชญาบัณฑิต เป็นการเขียนด้วยใจ เพื่อให้ภาพออกมาดูสบาย รู้สึกถึงความว่างเปล่า บางครั้งก็มีการเขียนอักษรจีนลงไปบนภาพด้วย เป็นการผสมผสาน พูดได้ว่ามีทั้งแบบจีนและแบบนามธรรมเป็นการคิดแล้วเขียน นับเป็นการทดลองสิ่งใหม่ๆ

อย่างไรก็ตาม สัญชาตญาณของคนต้องมุ่งเดินไปข้างหน้า สิ่งที่ทำให้ผู้คนโดยทั่วไปเบื่อหน่ายก็คือการทำอะไรซ้ำๆ หลายครั้ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มค้นหาสิ่งใหม่ๆ ที่ดีขึ้นกว่าเดิม นับจาก ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็

Rama IX Art Museum Foundation

ผลงานปี ค.ศ. 1975

ผลงานปี ค.ศ. 1976

To help me get over my "painter's block", I started to look more carefully at things in nature, like the sky, fog, streams, waterfalls, trees and plants. I tried not just to look at them, but to feel them, to experience them with my heart and mind. What I sensed was the abundance of life that was constantly changing, the beauty of nature, its serenity, vastness, and depth. These sensations gave me tremendous joy. It seemed that I could keep them in my heart forever. Sometimes, all I had to do was look up at the clouds moving across the sky to feel peace and contentment.

When I went back and looked at Chinese paintings, especially those from centuries past, and compared them with nature, it seemed to me that the paintings were very abstract. At that time, I felt as though I had stumbled on an inexhaustible treasure. Chinese painting and calligraphy were so abundant and endlessly fascinating. These were works by the great Chinese masters, some of them dating back thousands of years. They represented one of the world's great artistic traditions⁴.

I had the impression that the Chinese painters painted with such grace, fluency, and power. Their works have a real energy and sense of playfulness. The amount of ink is always carefully judged and so accurately applied. The atmosphere within the picture seems alive. So many of the paintings I had seen gave me the impression that they had not been painted by mere mortals, but were the works of gods. The composition and use of light were perfect. Some of the paintings seemed to have frozen time and given tangible expression to the very body and soul of the artist, and this message still spoke to us across the years. These were qualities that Westerners praised and sought to understand.

Therefore, for the first half of my life as an artist, I combined Chinese forms and Chinese philosophy with the abstract tendencies of Western contemporary art. After much exploration and experimentation, I gradually developed my own personal style, one that expressed who I was as a person and an artist. I

ที่กรุงปารีส เมื่อปี ค.ศ. 1984

ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เมื่อปี ค.ศ. 1993

used cool, beautiful colors to depict things in nature, such as the sky, the air, mist, and streams. The atmosphere of my paintings reflected the feelings of scholar-philosophy. I painted with my mind in order to convey a sense of calm and an appearance of emptiness. Some of my paintings included Chinese calligraphy. You could say that they were a mixture of traditional Chinese art and modern abstraction. I worked things out in my mind before I put paint to canvas. I was trying out something new.

But it is human nature to keep moving forward. For most of us, doing the same thing over and over makes life unbearable. That was why I set off in search of something better than before. Starting in 1980, I started travelling. I went to Beijing, Shanghai, Hong Kong, Japan, and Australia. I even went as far as Europe and the U.S. looking for a way forward. I visited museums all around the world, studying, searching and

4 Ancient Chinese paintings contain four elements: a poem, calligraphy, a picture and a chop (The chop can take two forms: 1) the first and last name of the artist or 2) a verse with some profound meaning. These chops are stamped directly onto the picture to balance the composition). This convention was practiced for hundreds of years. Chinese paintings carried a philosophical depth that was intended to convey a meaning or concept to the viewer. Chinese philosophers like Lao Tse and Jung the taught people to be content with what they had. They valued serenity and detachment from the things of this world. Jung the for multiple thought "see see-seen part" which translates to "light and dark are not empty, empty is not empty" and said that would people who, the thing to do is...

4 ภาพเขียนจีนโบราณมีองค์ประกอบ 4 อย่าง คือ บทกวี อักษรจีน รูปถ่าย และตราประทับ (ตราประทับมี 2 อย่าง คือ 1 ชื่อและนามสกุลของศิลปิน 2 ตราประทับหรือที่เรียกว่าหมอยกซึ่งตราประทับถูกใช้ประทับบนภาพ เพื่อให้ได้ความสมดุลของภาพ) ศิลปินจีนได้วางแบบศิลปะเหล่านี้โดยมีมาช้านาน ภาพเขียนต่างๆ มีเนื้อหาอันลึกซึ้งที่ศิลปินต้องการให้ผู้ชมได้เกิดความรู้สึกบางอย่าง ศิลปินจีนได้วางแบบศิลปะเหล่านี้โดยมีมาช้านาน ภาพเขียนต่างๆ มีเนื้อหาอันลึกซึ้งที่ศิลปินต้องการให้ผู้ชมได้เกิดความรู้สึกบางอย่าง ศิลปินจีนได้วางแบบศิลปะเหล่านี้โดยมีมาช้านาน ภาพเขียนต่างๆ มีเนื้อหาอันลึกซึ้งที่ศิลปินต้องการให้ผู้ชมได้เกิดความรู้สึกบางอย่าง

เริ่มออกเดินทางท่องเที่ยวไปยังที่ต่างๆ ตั้งแต่ปักกิ่ง เชียงไฮ้ ไต้หวันฮ่องกง ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย จนไปจบที่ยุโรปและสหรัฐอเมริกา เพื่อหาความก้าวหน้า ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ต่างๆ เพื่อศึกษา ค้นหาและเปรียบเทียบ จากการทำงานไปเรื่อยๆ ข้าพเจ้าก็ได้พบกับสิ่งใหม่ๆ เทคนิคใหม่ๆ ทั้งจากผู้อื่นและตนเอง

ในช่วงครึ่งหลังของชีวิตการทำงานศิลปะของข้าพเจ้า การวาดภาพมีความละเอียดอ่อนขึ้น เป็นการเขียนแสงให้มีความสว่างสดใส เขียนน้ำให้ดูเย็นสดชื่น มีระลอกเล็กๆ เบาๆ ข้าพเจ้าค่อยๆ เดินทางไปสู่จุดที่วาดสิ่งที่เปี่ยมอารมณ์หรือมองไม่เห็นให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา เช่น อารมณ์ ความรู้สึก กลิ่นหอมจางๆ ลมพัดเย็นๆ คุณแล้วปลดปล่อยไปถึงความทรงจำต่างๆ ของข้าพเจ้าที่นำมาใส่ในภาพ

การวาดภาพของข้าพเจ้าเป็นการคิดไปด้วย ทำไปด้วย แก้ไขไปด้วย ค้นหาไปด้วย เอาความรู้สึกของข้าพเจ้ามาบันทึกอยู่บนผืนผ้าใบ ท้ายที่สุดเป็นการวาดจากสิ่งที่ไม่มีให้มันขึ้น เมื่อวาดเสร็จก็ห่างไกลจากสิ่งที่ตั้งใจไว้ในตอนแรก ซึ่งถือว่าดีเพราะเป็นการหลุดพ้นจากกรอบ ถ้าเริ่มวางแผนไว้ตั้งแต่ตอนแรก เวลาวาดจะรู้สึกอึดอัดเหมือนมีอะไรมาควบคุมอยู่ การสร้างสรรค์ก็ไม่เกิดขึ้น ถ้าความรู้สึกไปไม่ถึงก็ต้องปรับเปลี่ยนจนพอใจ ดังที่ปิกัสโซเคยกล่าวไว้ว่า ผลงานศิลปะชิ้นหนึ่งๆ เปรียบเหมือนกับคนที่ตกลงมาจากที่สูง เราจะรู้ว่าผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร ก็ต่อเมื่อเขาตกลงมาถึงพื้นแล้ว ผลงานศิลปะก็เช่นกัน เราจะทราบว่าเป็นอย่างไรก็ต่อเมื่อทำเสร็จสมบูรณ์แล้ว

นอกจากภาพเขียนจีนแล้ว การศึกษาอักษรจีนก็มีประโยชน์มาก เพราะอักษรภาษาจีนเป็นอักษรภาพซึ่งประกอบด้วยสัญลักษณ์ย่อยต่างๆ กัน แต่ละอย่างก็มีความหมายไม่เหมือนกัน ในขณะที่ลายเส้นต่างๆ ก็มีได้เป็นเพียงแต่ลายเส้น หากเป็นตัวแทนของลักษณะท่าทาง ความเคลื่อนไหว ความสวยงาม ที่เกิดจากความคิดและการจัดแบบ มีความอ่อนช้อยและความแข็งแกร่ง ความละเอียดอ่อนและความรุนแรง รวมกันได้อย่างกลมเกลียว การจัดภาพและลายเส้นที่ลื่นไหล ดูดกเถี่ยวเหมือนเสียงดนตรีที่มีสูงต่ำ เหมือนลีลาการเดินรำที่ไหลไปตามทำนองเพลง สิ่งเหล่านี้ยังแสดงให้เห็นถึงการใช้พู่กันจีนได้อย่างแม่นยำและแข็งแรง มีพลังกำลัง ลายเส้นดูแล้วไม่บอบบาง มีน้ำหนัก มีการเคลื่อนไหว เคี้ยวโครงของภาพและการแยกสีขาวออกจากสีดำ ก็มีบางส่วนช่วยฝึกฝนให้ข้าพเจ้ารู้ว่าสิ่งใดสวยงาม สิ่งใดไม่สวยงาม

ผลงานปี ค. 2001

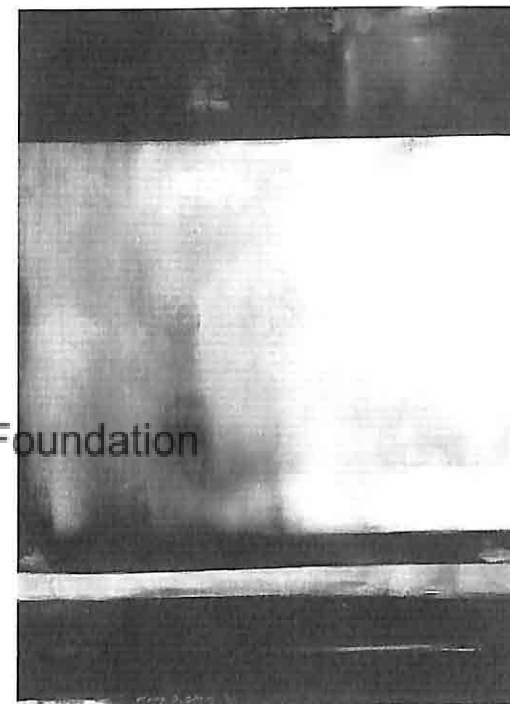
การคิดรูปแบบและการสร้างสรรค์ศิลปะที่มีการเคลื่อนไหวและต้องการความแม่นยำ จะต้องผ่านการฝึกฝนมานานนับครั้งไม่ถ้วนและมีลักษณะแบบค่อยเป็นค่อยไป บางครั้งความคิดและการสร้างสรรค์ศิลปะเกิดจากสายตาดูมองผ่านธรรมชาติภายในเวลาเพียงเสี้ยววินาที เช่น ทิวทัศน์ภาพที่เห็นได้ชั่วขณะขณะที่ขับรถผ่าน หรือเหมือนกับท้องฟ้าในภวภาคที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ดังนั้น เมื่อข้าพเจ้าวาดรูปเสร็จสมบูรณ์ ผู้ชมก็อาจจะไม่สามารถชี้ชัดได้ว่าอะไรเป็นอะไร ทั้งนี้เพราะภาพที่วาดได้เปลี่ยนไปจากของจริงแล้ว มีการแก้ไขให้บริสุทธิ์แล้ว สิ่งที่ไม่สวยงามทั้งหลายรวมทั้งสิ่งที่เป็นเพื่อนได้ถูกขจัดออกไปหมด ไม่เหลือคราบสิ่งขารเดิม เหลือเพียงจิตวิญญาณและความรู้สึกที่บริสุทธิ์ และที่สำคัญ สิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาสั้นๆ จะถูกบันทึกไว้ เปรียบเสมือนหยุดเวลานั้นให้อยู่ในภาพชั่วกาลนาน ดังนั้น การแสดงนิทรรศการศิลปะย้อนหลังของข้าพเจ้าในครั้งนี้ จึงนับได้ว่าเป็นมรดกผลงานการทำงานศิลปะมาอย่างยาวนานรวม 50 กว่าปี ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องนำผลงานออกเผยแพร่สู่สาธารณะ

Wang C. Ching

comparing. I learned new ways of working, new techniques, both from others and from within myself.

In the second half of my art career, my painting became more delicate. The light is brighter. Water appears cooler and more refreshing, with little ripples breaking the calm surface. I moved forwardly in the direction of greater crystallization, reaching the point where abstracted sensations or essences could be now recognized as abstracted objects or forms in the paintings. For example, what considering as a feeling or a mood, a gentle fragrance, a soft breeze as well as a memory could be captured and put on canvas as abstracted objects or forms.

As I paint, I think, making corrections and looking for answers as I go. The canvas becomes a reflection of my thoughts and feelings. Ultimately, something intangible becomes tangible. Often, what ends up on the canvas is radically different from what I originally intended, but to me, this is good — the picture has broken free from its frame. If I start out with a very fixed idea, I find it hard to paint and feel constricted. When I cannot be creative, I have to make changes, otherwise I cannot work. It reminds me of something Picasso once said: a work of art is like someone falling off a high cliff. We cannot know what the outcome will be until he/she hits the ground. This is what art is like. We can only know how it will turn out once it is finished.

ผลงานปี ค. 2008

In addition to Chinese painting, I found my study of Chinese calligraphy to be extremely fruitful. Chinese characters are ideograms composed of various symbols, each with its own meaning. Every stroke is more than just a stroke. It represents a particular type of movement and beauty, originating from conception and composition. Chinese calligraphy blends soft and hard, gentle and fierce in a harmonious whole. With its curving lines and pleasing arrangement, a piece of calligraphy resembles music with its range of high and low notes. It is like a dancer moving in time to music. It is a reflection of the strength and fluidity with which the artist moves his brush. It has power and weight. It moves. The outline of the image and the separation of white from black helped me to recognize what is beautiful and what is not.

To be able to come up with works of art that have such movement and that require such precision takes endless practice, and progress is made one step at a time.

Sometimes, the idea for a particular piece comes from a split-second glimpse of something in nature. It may be a view of landscape seen from moving car or a glance of constantly changed sky and cloud. This is why people who look at my finished work may not be able to recognize exactly what it is. It is no longer a direct representation of reality as it has been changed and distilled its essence. Those things that were not beautiful — that disturbed the purity of the image — have been removed. No traces remain. All that are left are pure spirit and emotion. More importantly, something that transpired in the blink of an eye has been captured and recorded in an image that transcends time.

This retrospective, therefore, shows the path that my work has taken over the past 50-plus years. I feel it is my duty as an artist to present these paintings to the public.

Wang C. Ching

Rama IX Art Museum Foundation

ผลงานศิลปะ:
พ.ศ. 2503-2551

